

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 46 2019, nummers 1155 – 1171 vrijdag 6 december 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Schadevergoedingsrecht.....	3
Handhaving	5
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
8.40- en 8.42-AMvB's.....	8
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	8

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Sociale zekerheid overig	9
Bestuursrecht overig	11
Algemene Verordening Gegevensbescherming	11
Monument	13
Onderwijs	14
Vreemdelingenrecht	16
Regulier	16
Vreemdelingenbewaring	17
Procesrecht	19

Algemeen bestuursrecht

JnB2019, 1155

MK ABRS, 04-12-2019, 201801865/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Stein.

Awb 8:41, 8:108 lid 1

GRIFFIERECHT. Betalingsonmacht. I.c. heeft de griffier het beroep van [appellant] op betalingsonmacht afgewezen omdat het inkomen van [appellant] meer bedroeg dan 90% van de bijstandsnorm voor alleenstaanden. Verwijzing naar de uitspraak van de CRvB van 13 februari 2015, [ECLI:NL:CRVB:2015:282](#). Van een niet toelaatbare blokkade tot de onafhankelijke rechter is geen sprake. [ECLI:NL:RVS:2019:4082](#)

JnB2019, 1156

MK ABRS, 04-12-2019, 201808984/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Zoeterwoude, appellant sub 1.

Awb 8:47 lid 5

Gedragscode voor gerechtelijk deskundigen in civielrechtelijke en bestuursrechtelijke zaken (hierna: gedragscode) 4.12 aanhef en onder b

DESKUNDIGEN. Ingevolge artikel 8:47, vijfde lid, van de Awb hebben partijen na het uitbrengen van het deskundigenverslag de gelegenheid hun zienswijzen daarop naar voren te brengen. I.c. heeft [appellant sub 3] zijn zienswijze naar voren gebracht. Over de klacht van [appellant sub 3] dat ten onrechte geen gelegenheid is geboden een zienswijze over het concept-deskundigenbericht van de StAB naar voren te brengen, wordt overwogen dat de deskundige op grond van artikel 4.12, aanhef en onder b, van de gedragscode gehouden is partijen in de gelegenheid te stellen op- en aanmerkingen op het concept-verslag te maken. De StAB heeft dat niet gedaan. Er is geen aanleiding om te concluderen dat het verslag om die reden onzorgvuldig tot stand is gekomen. Indien de zienswijzen daartoe aanleiding geven, kan de rechtbank de zienswijzen naar aanleiding van het rapport van de deskundige alsnog voorleggen aan de deskundige met het verzoek daarop te reageren of een aanvullend deskundigenrapport uit te brengen en/of ter zitting inlichtingen te verstrekken.

[ECLI:NL:RVS:2019:4041](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB2019, 1157

MK ABRS, 04-12-2019, 201809057/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Zoeterwoude.

Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) 6

REDELIJKE TERMIJN. Voor het recht op een schadevergoeding is niet vereist dat [appellant sub 1] i.c. beroep bij de rechtbank heeft ingesteld. Bij het besluit op bezwaar is hij weliswaar in het gelijk gesteld, maar dat betekent niet dat hij als partij in die procedure geen recht heeft op een tijdige afdoening van het geschil binnen een redelijke termijn.

I.c. is de redelijke termijn van 2 jaar overschreden met iets meer dan 6 maanden. Deze overschrijding is aan de rechtbank toe te rekenen. De omstandigheden dat de rechtbank vijf beroepszaken gevoegd heeft behandeld en in zaak [ECLI:NL:RVS:2019:4041](#), een deskundige heeft ingeschakeld en een descente heeft gehouden, geeft geen aanleiding om een langere termijn dan twee jaar gerechtvaardigd te achten.

Besluit van 9 februari 2016 waarbij het college [appellant sub 2] onder oplegging van een dwangsom heeft gelast om [...] het door hem aangelegde pad op de percelen nabij de [locatie] te Zoeterwoude te verwijderen en te herstellen in de oorspronkelijke situatie dan wel het pad voor minimaal 20 m te onderbreken.

Bij besluit van 26 juli 2016 heeft het college, voor zover hier van belang, het door [appellant sub 2] daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard, de door [appellant sub 1] en [belanghebbende A] en [belanghebbende B] (hierna: [belanghebbenden]) daartegen gemaakte bezwaren gegrond verklaard, het besluit van 9 februari 2016 herroepen en een nieuwe last onder dwangsom opgelegd. [...]

10. [appellant sub 1] betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat hem recht op schadevergoeding toekomt vanwege het overschrijden van de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 van het EVRM. Volgens hem heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat hij niet in zijn belangen is geschaad door de overschrijding van de redelijke termijn, omdat hij geen beroep heeft ingesteld tegen het besluit van 26 juli 2016. [...]

10.2. Anders dan de rechtbank heeft overwogen en anders dan de minister in de schriftelijke uiteenzetting stelt, is voor het recht op een schadevergoeding niet vereist dat [appellant sub 1] beroep bij de rechtbank heeft ingesteld. [appellant sub 1] heeft een bezwaarschrift ingediend tegen het besluit van 9 februari 2016. Bij het besluit op bezwaar is hij weliswaar in het gelijk gesteld, maar dat betekent niet dat hij als partij in die procedure geen recht heeft op een tijdige afdoening van het geschil binnen een redelijke termijn. Daarom komt de Afdeling toe aan de inhoudelijke beoordeling van het verzoek om schadevergoeding.

10.3. De vraag of de zaak binnen een redelijke termijn als bedoeld in artikel 6, eerste lid, van het EVRM is behandeld, moet worden beantwoord aan de hand van de omstandigheden van het geval. Daarbij zijn van betekenis de ingewikkeldheid van de zaak, de wijze waarop de zaak door het bestuursorgaan en de rechter is behandeld, het processuele gedrag van betrokkene gedurende de hele procesgang en de aard van de maatregel en het daardoor getroffen belang van betrokkene. Bij de beoordeling van de redelijke termijn dient de duur van de procedure als geheel in aanmerking te worden genomen. In zaken met een voorafgaande bezwaarschriftenprocedure vangt de termijn aan op het moment van ontvangst van het bezwaarschrift door het bestuursorgaan. De

termijn eindigt op het moment waarop de rechtbank op het beroep beslist en uitspraak doet.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 29 januari 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:188](#), heeft voor de berechting van een zaak in eerste aanleg als uitgangspunt te gelden dat deze niet binnen een redelijke termijn geschiedt, indien de rechter in eerste aanleg niet binnen twee jaar nadat die termijn is aangevangen uitspraak doet. In deze termijn is de duur van een eventuele bezwaarfase inbegrepen. 10.4. De termijn vangt aan op 21 maart 2016, de datum van ontvangst van het bezwaarschrift van [appellant sub 1] door het college. De rechtbank heeft op 3 oktober 2018 op het beroep beslist. Dit betekent dat de redelijke termijn van 2 jaar is overschreden met iets meer dan 6 maanden. Deze overschrijding is aan de rechtbank toe te rekenen. Anders dan de minister heeft gesteld, geven de omstandigheden dat de rechtbank vijf beroepszaken gevoegd heeft behandeld en in zaak [ECLI:NL:RVS:2019:4041](#), een deskundige heeft ingeschakeld en een descente heeft gehouden geen aanleiding om een langere termijn dan twee jaar gerechtvaardigd te achten. Uitgaande van een forfaitair bedrag van € 500,00 per half jaar dat de redelijke termijn is overschreden, waarbij het totaal van de overschrijding naar boven wordt afgerond, bedraagt de aan [appellant sub 1] toe te kennen schadevergoeding € 1.000,00. De rechtbank heeft dit niet onderkend. Het betoog slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:4040](#)

De uitspraak van 4 december 2019 inzake nummer [ECLI:NL:RVS:2019:4041](#) waarnaar in de uitspraak wordt verwezen, is opgenomen onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2019, 1156).

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2019, 1158

MK ABRS, 04-12-2019, 201904884/1/A3

burgemeester van Dongen.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:84

Opiumwet 13b

OPIUMWET 13b. TOEPASSING BEVOEGDHEID. Sluiting woning voor 3 maanden. Standpunt van de burgemeester dat er geen bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 van de Awb zijn, is onvoldoende gemotiveerd. [Appellante] woont in de woning met twee kinderen, van wie één minderjarig. Daarnaast heeft [appellante] een bedrijf aan huis. Zij heeft gemotiveerd betwist dat zij een sociaal netwerk heeft waar ze terecht kan voor tijdelijk vervangende opvang. Verder heeft zij onweersproken gesteld dat zij in financiële nood komt als zij vervangende woonruimte voor zichzelf en haar kinderen moet zoeken. Bij eventuele opvangmogelijkheden door de burgemeester wordt zij mogelijk van haar kinderen gescheiden.

De Afdeling acht doorslaggevend dat ook de burgemeester er vanuit gaat dat [appellante] niet op de hoogte was van de aanwezigheid van de hennepkwekerij, terwijl de sluiting wel grote gevolgen heeft voor [appellante] en haar kinderen.

[ECLI:NL:RVS:2019:4083](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2019, 1159

Voorzieningenrechter ABRS, 27-11-2019, 201906608/1/A1 en 201906608/2/A1

college van burgemeester en wethouders van Peel en Maas.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) paragraaf 4.1.3.3, 7:10 lid 1, 7:11

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 3.9

WABO. REGULIERE VOORBEREIDINGSPROCEDURE. BESLUIT OP BEZWAAR. GEEN VERGUNNING VAN RECHTSWEGE. Op het nemen van een besluit op bezwaar zijn de bepalingen uit Hoofdstuk 7 van de Awb van toepassing en niet die van de Wabo. Overschrijding van de beslistermijn op bezwaar betekent niet dat een vergunning van rechtswege is ontstaan maar dat er rechtsmiddelen kunnen worden aangewend om het verkrijgen van een besluit te bespoedigen.

[Red: in bezwaar alsnog weigeren omgevingsvergunning voor camperplaats]

[...] 5.1. Op de aanvraag is de reguliere voorbereidingsprocedure van toepassing. Dat is geregeld in paragraaf 3.2 van de Wabo. Ingevolge artikel 3.9 van de Wabo is paragraaf 4.1.3.3 van de Awb van toepassing. Dit betekent dat een vergunning van rechtswege ontstaat, indien het college niet tijdig op de aanvraag beslist.

5.2. Het college heeft bij [red: het primaire] besluit [...] tijdig op de aanvraag beslist, zodat in zoverre geen sprake kan zijn van een vergunning van rechtswege. Het college heeft dat besluit in het besluit op bezwaar herroepen. Het college heeft alleen nagelaten om in het besluit op bezwaar [...] nogmaals een beslissing te nemen op de aanvraag. Het besluit [...] is, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, in strijd met artikel 7:11 van de Awb genomen, hetgeen tussen partijen ook niet in geschil is. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, is het gevolg daarvan echter niet dat er een omgevingsvergunning van rechtswege is ontstaan indien het college niet binnen de termijn genoemd in artikel 3.9 beslist. Op het nemen van een besluit op bezwaar zijn immers de bepalingen uit Hoofdstuk 7 van de Awb van toepassing en niet die van de Wabo. Dit is zelfs het geval als het college in een geval zoals hier aan de orde, in bezwaar opnieuw op een aanvraag moet beslissen nadat het tijdig een primair besluit op de aanvraag heeft genomen. Het bestuursorgaan dient binnen de in artikel 7:10, eerste lid, van de Awb gestelde termijn op het bezwaar te beslissen. Overschrijding van die termijn betekent niet dat een vergunning van rechtswege is ontstaan maar dat er rechtsmiddelen kunnen worden

aangewend om het verkrijgen van een besluit te bespoedigen. In hoofdstuk 7 van de Awb is paragraaf 4.1.3.3 van de Awb immers niet van overeenkomstige toepassing verklaard. Bovendien kan uit de tekst van artikel 3.9 van de Wabo en paragraaf 4.1.3.3 van de Awb alsmede uit de daarbij behorende memorie van toelichting niet worden afgeleid dat de wetgever heeft beoogd het stelsel van vergunning van rechtswege ook van toepassing te achten in de situatie dat het bestuursorgaan, na het nemen van een tijdig besluit op de aanvraag, een besluit dient te nemen op het tegen dat tijdig genomen primaire besluit gemaakte bezwaar.

[ECLI:NL:RVS:2019:3963](https://ecli.nl/rvs/2019:3963)

JnB2019, 1160

MK ABRS, 04-12-2019, 201904572/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Best.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.10, 2.12 lid 1 aanhef en onder a, onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II, artikel 4, aanhef en onderdeel 9

WABO. KRUISEL. PARKEERBEHOEFTE. Wijzigingen van het gebruik van een bouwwerk leiden doorgaans tot wijziging van de parkeerbehoefte. Zo ook in dit geval. De met het bestemmingsplan strijdige wijziging van het gebruik leidt tot strijdigheid met artikel 9 van de planregels [red: parkeernormen]. Gelet op deze samenhang en nu van een andersluidende opvatting van de regelgever niet is gebleken, kan artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor ook grondslag bieden voor verlening van een vergunning voor afwijking van de planregels over parkeren.

[ECLI:NL:RVS:2019:4088](https://ecli.nl/rvs/2019:4088)

JnB2019, 1161

Rechtbank Midden-Nederland, 28-11-2019 (publ. 03-12-2019), UTR 19/902

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Lelystad, verweerder.

Richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt (Dienstenrichtlijn)

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. Weigering omgevingsvergunningen. Eiseres heeft voor vier woningen omgevingsvergunningen aangevraagd voor kamerverhuur in afwijking van het bestemmingsplan. Niet is in geschil dat de aanvragen niet passen binnen de beleidsregel, omdat de vier woningen in strijd met de afstandsregel op minder dan 200 meter van al vergunde kamerverhuurpanden liggen.

De afstandsregel uit het kamerverhuurbeleid valt niet onder de werkingssfeer van de Dienstenrichtlijn. De afstandsregel heeft een generieke gelding en raakt zowel dienstverrichters als personen die als particulier handelen. De Dienstenrichtlijn ziet niet op dergelijke regelingen. De conclusie is dat de afstandsregel uit het kamerverhuurbeleid niet in strijd is met de Dienstenrichtlijn. De afstandsregel blijft in stand na de exceptieve toetsing door de rechtbank.

[ECLI:NL:RBMNE:2019:5635](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- Rechtbank Gelderland, 27-11-2019 (publ. 28-11-2019), AWB 18/6075 en 18/6081 ([ECLI:NL:RBGEL:2019:5429](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- MK ABRs, 04-12-2019, 201902270/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:4078](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2019, 1162

MK CRvB, 04-12-2019, 18/153 WIA

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet WIA 29 lid 1, 29 lid 2

WET WIA. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft overtuigend gemotiveerd dat met het opvolgen van het voorschrift en het ondergaan van de geïndiceerde medicamenteuze behandelingen het niet uitgesloten was dat appellant zijn arbeidsmogelijkheden nog had kunnen vergroten. Daarmee heeft het Uvw aan de op hem rustende bewijslast voldaan.

Raad: 4.1.2. In artikel 29 van de Wet WIA zijn de plichten geregeld gericht op vergroten van mogelijkheden tot het verrichten van arbeid. Op grond van het eerste lid is de verzekerde die recht heeft op een WGA-uitkering verplicht in voldoende mate te trachten mogelijkheden tot het verrichten van passende arbeid te behouden of te verkrijgen. In het tweede lid, aanhef en onder a, voor zover van belang, is bepaald dat, ter naleving van de plicht bedoeld in het eerste lid, de verzekerde die recht heeft op een WGA-uitkering in elk geval verplicht is zich geneeskundig te laten behandelen of aanwijzingen van een arts op te volgen indien het Uvw daartoe opdracht geeft en zijn genezing niet te belemmeren. [...]

4.3.1. Niet in geschil is dat appellant het op 24 december 2015 door de verzekeringsarts gegeven voorschrift om zich onder behandeling van de reumatoloog te stellen en diens adviezen op te volgen, niet heeft opgevolgd. Het geschil ziet op de vraag of sprake is van zodanige omstandigheden dat ten aanzien van het niet opvolgen van het voorschrift elke vorm van verwijtbaarheid ontbreekt, zodat geen grondslag bestond voor het opleggen van de maatregel. Appellant heeft in dit kader aangevoerd dat hij ten tijde van het geven van het voorschrift al volledig arbeidsongeschikt was. Op dat moment was volgens appellant de schade aan de gewrichten al zodanig vergevorderd dat het ondergaan van de behandeling alleen gericht kon zijn op voorkoming van verdere schade. Onder deze

omstandigheden meent appellant dat het opvolgen van het voorschrift niet tot het vergroten van zijn mogelijkheden tot het verrichten van arbeid als bedoeld in artikel 29, eerste lid, van de Wet WIA kon leiden. Dit betoog slaagt niet.

4.3.2. Uit het rapport van 5 april 2017 van de verzekeringsarts bezwaar en beroep, waarin onder meer de door appellant in bezwaar overgelegde informatie van 24 november 2014 en 24 november 2015 van de reumatoloog Bijl en het door de verzekeringsarts tijdens het spreekuur op 2 november 2015 verrichte lichamelijke onderzoek is betrokken, volgt dat ten tijde van het geven van het voorschrift op 24 december 2015 een duidelijke indicatie bestond voor een medicamenteuze behandeling van de topheuze jicht en de artritis psoriatica. Er bestond derhalve op basis van onderbouwd medisch inzicht een redelijke verwachting dat deze behandeling tot verbetering van de klachten van appellant kon leiden. Niet is gebleken dat deze behandeling in redelijkheid niet van appellant kon worden gevergd. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft in het rapport van 14 augustus 2019 aangegeven dat uit de beschikbare medische gegevens, waaronder ook de brief van de reumatoloog van 24 augustus 2017, volgt dat bij appellant een chronisch ontstekingsbeeld de klachten in overwegende mate bepaalt. Op basis van de beschreven afwijkingen acht de verzekeringsarts bezwaar en beroep aannemelijk dat appellant altijd aangewezen zou blijven op overwegend zittend, fysiek licht werk waarbij geen sprake is van een zware handbelasting, maar de mogelijkheden tot het verrichten van lichte arbeid zouden zeker nog wel hebben kunnen ontstaan. Aldus heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep overtuigend gemotiveerd dat met het opvolgen van het voorschrift en het ondergaan van de geïndiceerde medicamenteuze behandelingen het op 24 december 2015 niet uitgesloten was dat appellant zijn arbeidsmogelijkheden nog had kunnen vergroten. Daarmee heeft het Uvw aan de op hem rustende bewijslast, onder 4.3 weergegeven, voldaan.

[ECLI:NL:CRVB:2019:3883](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2019, 1163

MK Rechtbank Amsterdam, 27-11-2019, AMS 19/1775

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam, verweerder.
Wmo 2015

WMO 2015. MAATWERKVOORZIENING. HULPHOND. De rechtbank bepaalt dat verweerder aan eiseres een pgb toekent voor de vergoeding van de kosten van de aanschaf van een hond (voor zover de hond die eiseres nu heeft niet geschikt zou zijn) en de kosten van de opleiding van de hond tot een autisme-begeleidingshond.

Verweerder heeft de aanvraag om een hulphond bij besluit van 16 augustus 2017 afgewezen, omdat de kosten van de aanschaf van een hond en de kosten van de training tot een hulphond op het terrein van de zorgverzekering liggen. Deze kosten komen op

grond van de Wmo 2015 niet voor vergoeding in aanmerking. Eiseres heeft hiertegen bezwaar gemaakt. [...]

Oordeel rechtbank

[...] 4.5. De rechtbank is van oordeel dat uit het IAB-advies blijkt dat eiseres op veel vlakken in het kader van de zelfredzaamheid onvoldoende gecompenseerd wordt met de ambulante ondersteuning die zij ontvangt. Uitbreiding van de huidige geïndiceerde ondersteuning qua uren is theoretisch en praktisch niet haalbaar. Op de vraag van verweerder aan de IAB-arts of een hulphond, al dan niet in combinatie met ambulante ondersteuning, een betere oplossing is voor de zelfredzaamheid en participatie gelet op de individuele situatie van eiseres, heeft de IAB-arts geconcludeerd dat een hulphond naar verwachting voor rust zal zorgen bij eiseres, ook als zij in paniek raakt. Verder heeft de IAB-arts geconcludeerd dat eiseres met de hulphond naar verwachting (meer) buiten zal komen en daardoor wel naar afspraken zal gaan. De hulphond helpt de focus te houden en geeft houvast. Verder zal de hulphond, naar verwachting, het voor eiseres mogelijk maken om te gaan studeren en vorm te geven aan haar leven.

4.6. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder, gelet op de inhoud van het IAB-advies van 14 januari 2019, niet de gevraagde maatwerkvoorziening kunnen afwijzen op de aanname dat van een toegevoegde waarde van een hulphond ten opzichte van een gewone hond niet is gebleken. In het IAB-advies is juist uitvoerig ingegaan op de toegevoegde waarde van een hulphond ten opzichte van een gewone hond.

4.7. Ook heeft verweerder de gevraagde maatwerkvoorziening niet kunnen afwijzen op het argument dat nog onvoldoende wetenschappelijke onderzoek is gedaan naar de werking en effectiviteit van een hulphond. Naar tussen partijen ook niet in geschil is, kan verweerder ook tot verstrekking van een (opleiding tot) hulphond overgaan, hoewel nog onvoldoende wetenschappelijk onderzoek is gedaan, als een hulphond in het individuele geval als meest passend wordt ervaren. Met eiseres is de rechtbank van oordeel dat het IAB-advies daarvoor voldoende steun biedt. Alhoewel verweerder kan afwijken van een – zoals hier het geval is – zorgvuldig tot stand gekomen en concludent advies, dan dient dit gepaard te gaan met een deugdelijke motivering waarin melding wordt gemaakt van de redenen waarom van het advies wordt afgeweken. Dat is hier, zoals hiervoor aangegeven naar het oordeel van de rechtbank, niet gebeurd.

Conclusie rechtbank

5.1. Gelet op het voorgaande zal de rechtbank het beroep van eiseres gericht tegen het bestreden besluit gegrond verklaren en dit besluit vernietigen.

5.2. Desgevraagd hebben partijen ter zitting ook aangegeven dat zij – mede vanwege de voorgeschiedenis – wensen dat de rechtbank het geschil thans definitief beslecht. Verweerder heeft daarbij ook toegelicht dat bij hem in totaal drie Wmo-aanvragen zijn gedaan voor een hulphond. Deze aanvragen zijn alle afgewezen en in twee van de zaken is er bezwaar/beroep ingediend. De zaak van eiseres is daar één van.

5.3. De rechtbank zal, met toepassing van artikel 8:72, derde lid, onder b, van de Algemene wet bestuursrecht, zelf in de zaak voorzien. De rechtbank ziet aanleiding om aan te sluiten bij het IAB-advies van K. Jhagru, arts Indicatie en Advies waaruit blijkt dat een hulphond in het individuele geval van eiseres het meest passend is voor het bevorderen van haar zelfredzaamheid en participatie. De rechtbank heeft geen reden om

aan de deskundigheid van deze arts te twijfelen. In navolging van dit advies zal de rechtbank dan ook bepalen dat verweerder aan eiseres een pgb toekent voor de vergoeding van de kosten van de aanschaf van een hond (voor zover de hond die eiseres nu heeft niet geschikt zou zijn) en de kosten van de opleiding van de hond tot een autisme begeleidingshond.

[ECLI:NL:RBAMS:2019:8852](https://ecli.nl/rbams/2019/8852)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Algemene Verordening Gegevensbescherming

JnB2019, 1164

Rechtbank Midden-Nederland, 15-11-2019 (publ. 29-11-2019), UTR 19/2351

college van burgemeester en wethouders van Almere, verweerder.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 17 lid 1 onder d, 82

Uitvoeringswet AVG (hierna: UAVG) 34, 48 lid 10

Wet bescherming persoonsgegevens (hierna: Wbp) 7, 8 onder e, 51

Algemene wet bestuursrecht 1:3

Wet openbaarheid van bestuur (hierna: Wob)

AVG. De onmiddellijke werking van de AVG betekent niet dat ook feiten die vóór de inwerkingtreding van de AVG hebben plaatsgevonden, i.c. de gegevensverwerkingen, op grond van de AVG beoordeeld moeten worden.

Verwijzing naar het arrest van het HvJEU van 29 maart 2011 (Thyssen Krupp; [ECLI:EU:C:2011:191](https://ecli.eu/c/2011/191)). Als het gaat om de rechtsgevolgen van die feiten na de inwerkingtreding van de AVG, zoals het recht op wissing van persoonsgegevens of het recht op schadevergoeding, is de AVG van toepassing.

I.c. hadden de gegevensverwerkingen van verweerder het doel om een goede uitvoering van de Wob te verzekeren en te voorkomen dat de Wob wordt misbruikt om dwangsommen te innen bij niet tijdig beslissen. Dit doel is in overeenstemming met artikel 7 en 8, onder e, van de Wbp.

Tegen de afwijzing van een verzoek om schadevergoeding op grond van artikel 82 van de AVG staat geen beroep open bij de bestuursrechter maar bij de burgerlijke rechter.

Besluit waarbij verweerder de verzoeken van eiser tot verwijdering van zijn persoonsgegevens en tot vergoeding van schade wegens onrechtmatige gegevensverwerking op grond van de AVG heeft afgewezen. [...]

Toepasselijk recht

5.1. Per 25 mei 2018 is de AVG in werking getreden. Op dezelfde datum is de UAVG in werking getreden en is door artikel 51 van die wet de Wbp ingetrokken. De AVG heeft onmiddellijke werking. Deze hoofdregel van overgangsrecht houdt in dat de AVG ook van toepassing is op de rechtsgevolgen van feiten die zich vóór de inwerkingtreding voordeden. In het overgangsrecht in artikel 48, tiende lid, UAVG zijn gevallen

aangewezen waarin na inwerkingtreding van de AVG toch nog de Wbp van toepassing is. In deze zaak doet geen van deze gevallen zich voor.

5.2. De rechtbank oordeelt dat de vraag of de gegevensverwerkingen in 2013 en 2017 rechtmatig of onrechtmatig zijn moet worden beoordeeld op basis van de Wbp, omdat deze wet van toepassing was op het moment dat die gegevensverwerkingen plaatsvonden. De onmiddellijke werking van de AVG betekent naar het oordeel van de rechtbank niet dat ook feiten die vóór de inwerkingtreding van de AVG hebben plaatsgevonden, in dit geval de gegevensverwerkingen, op grond van de AVG beoordeeld moeten worden. Als het gaat om de rechtsgevolgen van die feiten na de inwerkingtreding van de AVG, zoals het recht op wissing van persoonsgegevens of het recht op schadevergoeding, is de AVG van toepassing. [...]

Rechtmatigheid van de gegevensverwerkingen en verzoek gegevenswissing

6.1. Eiser heeft op 28 augustus 2018 verzocht om verwijdering van zijn persoonsgegevens uit de systemen van verweerder omdat zijn gegevens onrechtmatig zouden zijn verwerkt. Zijn verzoek is dus gebaseerd op artikel 17, eerste lid, onder d, van de AVG. Een beslissing op een dergelijk verzoek is op basis van artikel 34 UAVG een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb, zodat er beroep tegen openstaat bij de bestuursrechter. Op het verzoek is de AVG van toepassing, omdat het na de inwerkingtreding van de AVG is ingediend. [...]

6.4. De rechtbank overweegt dat de uitvoering van de Wob een publiekrechtelijke taak is van verweerder. Voor het goed functioneren van de Wob is van belang dat onderzoek naar misbruik van de Wob wordt gedaan en dat eventueel misbruik wordt vastgesteld.⁴ De gegevensverwerkingen van verweerder in 2013 en 2017 hadden het doel om een goede uitvoering van de Wob te verzekeren en te voorkomen dat de Wob wordt misbruikt om dwangsommen te innen bij niet tijdig beslissen. De rechtbank is van oordeel dat dit doel in overeenstemming is met artikel 7 en 8, onder e, van de Wbp. Ook oordeelt de rechtbank dat de gegevensverwerkingen in overeenstemming zijn met de beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit, omdat verweerder alleen de naam, het geslacht, het adres en de woonplaats van eiser heeft verwerkt. De rechtbank acht het niet aannemelijk dat verweerder hetzelfde doel met de verwerkingen had kunnen bereiken door deze gegevens te anonimiseren. Het was naar het oordeel van de rechtbank bovendien niet bovenmatig om deze gegevens te delen. De rechtbank concludeert daarom dat de gegevensverwerkingen in 2013 en 2017 rechtmatig waren.

6.5. Omdat de gegevensverwerkingen in 2013 en 2017 rechtmatig waren, is verweerder niet verplicht om de betreffende gegevens te wissen op grond van artikel 17, eerste lid, onder d, van de AVG en kon verweerder eisers verzoek op dit punt afwijzen.

Verzoek om schadevergoeding

7.1. Het verzoek van eiser om schadevergoeding ziet op de schade die hij als gevolg van de gegevensverwerkingen in 2013 en 2017 zou hebben geleden. Het verzoek ziet niet op de weigering van verweerder om zijn persoonsgegevens te wissen. Het verzoek is gedaan na inwerkingtreding van de AVG, zodat artikel 82 van de AVG op het verzoek van toepassing is. De rechtbank heeft geoordeeld dat de gegevensverwerkingen rechtmatig waren. Gelet hierop ligt het voor de hand dat het verzoek niet kan worden toegewezen.

7.2. De rechtbank wijst het schadevergoedingsverzoek echter niet af. De reden daarvoor is dat de beslissing op een verzoek om schadevergoeding voor onrechtmatige gegevensverwerking geen besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Awb. De door eiser gestelde schade zou zijn veroorzaakt door de gegevensverwerkingen. Dit zijn feitelijke handelingen die niet gericht zijn op rechtsgevolg. De gegevensverwerkingen zijn dus geen besluiten. Een beslissing op een verzoek om schadevergoeding voor onrechtmatige gegevensverwerkingen is daarom ook geen besluit, omdat er geen verbondenheid is met een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb. In de UAVG is ook geen bepaling opgenomen waarin een dergelijke beslissing gelijk wordt gesteld met een besluit. Er staat daarom tegen de afwijzing van een verzoek om schadevergoeding op grond van artikel 82 van de AVG geen beroep open bij de bestuursrechter. Eiser zal zijn verzoek bij de burgerlijke rechter moeten indienen. [...]

[ECLI:NL:RBMNE:2019:5430](https://ecli.nl/RBMNE:2019:5430)

Monument

JnB2019, 1165

MK ABRS, 04-12-2019, 201808082/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Nieuwkoop.

Erfgoedverordening 2010 gemeente Nieuwkoop

MONUMENT. Aanwijzing als gemeentelijk monument. Toetsingskader.

Belangenafweging. Zinvol (her)gebruik. Evenredige financiële belasting. In dit geval heeft verweerder ten onrechte niet de kosten van instandhouding en bijkomende renovatiekosten van het pand afgezet tegen de herbouwwaarde van het bestaande pand.

[...] object [...] aangewezen als gemeentelijk monument.

[...] 5. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (bijvoorbeeld de uitspraak van 25 april 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1358](https://ecli.nl/RVS:2018:1358)), heeft het college beoordelingsruimte bij het bepalen van de monumentale waarde van een onroerende zaak. Bij het beantwoorden van de vraag, of een als monumentwaardig beoordeelde onroerende zaak als beschermd gemeentelijk monument wordt aangewezen, heeft het college beleidsruimte. De bestuursrechter toetst niet of hij in het concrete geval tot hetzelfde besluit zou zijn gekomen maar of het bestuursorgaan in redelijkheid tot het besluit heeft kunnen komen. Voorts heeft de Afdeling eerder overwogen (bijvoorbeeld de uitspraak van 24 december 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:4681](https://ecli.nl/RVS:2014:4681)), dat indien in het kader van de bij de aanwijzing - dan wel de heroverweging daarvan - te verrichten belangenafweging door de eigenaar van het monument concreet wordt gesteld dat de monumentenstatus negatieve gevolgen heeft voor bijvoorbeeld herontwikkeling of verkoop en dit genoegzaam wordt gemotiveerd, deze aspecten reeds bij de aanwijzing van belang zijn. Deze dienen in dat geval niet eerst bij de aanvraag om een omgevingsvergunning tot wijziging dan wel sloop van het aangewezen monument als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder f, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht aan de orde te komen. Het ligt dan op de weg van het bestuur om op deze belangen in te gaan en aannemelijk te maken dat er alternatieve mogelijkheden zijn voor een zinnig hergebruik van het monument waardoor

het met de aanwijzing te dienen belang van het behoud van het monument prevaleert boven het belang van de eigenaar om de aanwijzing achterwege te laten.

[...] 8. Het behoud van [locatie] en een zinvol (her)gebruik daarvan worden slechts gewaarborgd, zoals de Afdeling hiervoor onder 7 heeft geoordeeld, indien het pand wordt voorzien van een nieuwe fundering en het verzakte gedeelte daarvan wordt opgevijzeld. Niet in geschil is dat de kosten daarvoor, [...], minstens € 473.076,73 inclusief btw bedragen.

De vraag of het college in dit bedrag, alsmede de bijkomende renovatiekosten, aanleiding had moeten vinden af te zien van de aanwijzing van [locatie] als gemeentelijk monument, kan naar het oordeel van de Afdeling niet worden beantwoord aan de hand van de door [appellant A] en [appellant B] voorgestane vergelijking met de marktwaarde van [locatie], [...].

De door de rechtbank in navolging van het college gemaakte vergelijking tussen de kosten van instandhouding van [locatie], alsmede de bijkomende renovatiekosten, en de door [appellant A] en [appellant B] begrote kosten voor de door hen beoogde nieuwbouw, komt de Afdeling evenmin juist voor. [...] Anders dan de rechtbank is de Afdeling daarom van oordeel dat voor de beantwoording van de vraag of [appellant A] en [appellant B] door de aanwijzing van [locatie] als gemeentelijk monument al dan niet financieel onevenredig worden belast, niet bepalend is dat de kosten van instandhouding en bijkomende renovatie in dezelfde orde van grootte liggen als de kosten van de beoogde nieuwbouw.

Het komt de Afdeling reëler voor om in de vergelijking de kosten van instandhouding en bijkomende renovatiekosten van het pand af te zetten tegen de herbouwwaarde van het bestaande pand. De kosten van een pand met een vergelijkbare maatvoering als die van [locatie] zijn immers meer te relateren aan [locatie] dan de beoogde nieuwbouw. Het college heeft deze vergelijking ten onrechte niet gemaakt. [...]

9. Het hoger beroep is gegrond.

[ECLI:NL:RVS:2019:4062](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Onderwijs

JnB2019, 1166

MK ABRs, 04-12-2019, 201903113/1/A2

minister voor Basis- en Voortgezet Onderwijs en Media (de minister).

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:49, 4:57

Wet op het primair onderwijs (Wpo) 1, 120, 121, 123, 134

Regeling bijzondere bekostiging bij samenvoeging in het primair onderwijs (Regeling 2015) 3

ONDERWIJS. Uitleg begrip samenvoeging in de zin van de Wpo. Bekostiging is onlosmakelijk verbonden met het verzorgen van onderwijs. In dit geval is geen enkele leerling van de op te heffen school naar de beoogde fusieschool

overgegaan. Geen sprake van samenvoeging en dus geen aanspraak op bekostiging.

[...] Bij besluit van [...] heeft de minister de door de vereniging in verband met samenvoeging van scholen, ontvangen bijzondere bekostiging voor de basisschool met de Bijbel Bij de Bron (hierna: Bij de Bron), gewijzigd vastgesteld en een bedrag van € 143.297,85 teruggevorderd van de vereniging.

[...] 5. Het geschil betreft de vraag of sprake is van samenvoeging in de zin van de artikelen 121, derde lid, en 134, negende lid, van de Wpo, alsmede artikel 3 van de Regeling 2015, in de aan de orde zijnde situatie dat vaststaat dat geen enkele leerling van de op te heffen school naar de beoogde fusieschool is overgegaan.

5.1. De minister heeft terecht betoogd dat voor de uitleg van het begrip samenvoeging aansluiting moet worden gezocht bij de betekenis van dit begrip in het normale spraakgebruik. De van toepassing zijnde wet- en regelgeving verzet zich daar niet tegen. De betekenis van de term samenvoeging is het tot een eenheid of geheel verenigen. De nieuwe school moet zijn ontstaan uit de op te heffen school en de overnemende dan wel nieuw te vormen school. [...]

Vaststaat dat op 1 augustus 2016 veertien van de negentien leerlingen van de basisschool Veenhuizerveld naar de basisschool Huinen zijn overgegaan. De overige vijf leerlingen zijn doorgestroomd naar een school voor voortgezet onderwijs. Aan het eind van het schooljaar 2015-2016 stond dus vast dat Veenhuizerveld als basisschool zou ophouden te bestaan. De minister betoogt terecht dat een dergelijke school behoort te worden opgeheven. De situatie waarin de basisschool Veenhuizerveld zich bevond, onderscheidt zich immers niet van de situatie van andere scholen die bij het ontbreken van leerlingen de school sluiten.

5.2. Zoals hiervoor is overwogen, is de bekostiging onlosmakelijk verbonden met het verzorgen van onderwijs. Met haar stelling dat, gelet op artikel 121, derde lid, en artikel 134, negende lid, van de Wpo, het leerlingenaantal op 1 oktober van het jaar voorafgaand aan de samenvoeging bepalend is, en dat het overgaan van de leerlingen van de op te heffen school naar de fusieschool niet noodzakelijk is voor de aanspraak op reguliere bekostiging wegens samenvoeging, houdt de stichting daar geen rekening mee en deze stelling kan daarom niet worden gevolgd. Dat, gelet op artikel 121, derde lid, van de Wpo, ingeval van samenvoeging van scholen het aantal leerlingen van alle bij de samenvoeging betrokken scholen op 1 oktober van het voorafgaande schooljaar bepalend is, duidt erop dat de wetgever er vanuit is gegaan dat ook na de samenvoeging van de scholen voor dit aantal leerlingen onderwijs zou worden verzorgd. In dit geval is op de fusiedatum geen enkele leerling van de basisschool Veenhuizerveld naar de basisschool Bij de Bron overgegaan. Zoals de minister terecht heeft gesteld, is de situatie van de basisschool Bij de Bron, waarvoor de bekostiging is bedoeld, ten opzichte van het voorgaande jaar niet veranderd.

De Afdeling deelt het standpunt van de minister dat de Regeling 2015 niet in de eerste plaats is bedoeld om tijdelijk compensatie te bieden voor overtollig personeel. Zoals de minister heeft gesteld, is de aanvullende bijzondere bekostiging bedoeld om schoolbesturen in staat te stellen na de fusie hun organisatie stapsgewijs aan te passen aan de nieuwe situatie en is het niet de bedoeling van de Regeling 2015 om wegens

overtollig personeel in dienst van de vereniging gedurende zes jaar lang bijzondere bekostiging wegens samenvoeging te verstrekken aan Bij de Bron.

Gelet op het vorenstaande is geen sprake geweest van samenvoeging van scholen die op grond van de artikelen 121, derde lid, en 134, negende lid, van de Wpo, alsmede artikel 3 van de Regeling 2015 voor bekostiging in aanmerking kon komen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:4070](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van de Afdeling van dezelfde datum inzake

[ECLI:NL:RVS:2019:4071](#) en [ECLI:NL:RVS:2019:4073](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2019, 1167

MK ABRS, 02-12-2019, 201904283/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

REGULIER. Verblijf bij partner. Eerst indien niet aan de vereisten voor vergunningverlening voor het bij de aanvraag opgegeven verblijfsdoel is voldaan, volgt toets of artikel 8 EVRM tot verlening van een vergunning noopt.

3.1. Uit overweging 7.3 van de uitspraak van de rechtbank volgt dat zij heeft onderkend dat de staatssecretaris zijn standpunt dat niet aan het middelenvereiste is voldaan heeft ingetrokken, maar van oordeel is dat de staatssecretaris de mvv-aanvraag alsnog kon afwijzen omdat niet is gebleken van objectieve belemmeringen voor de vreemdeling en referent om het gezinsleven in Sierra Leone uit te oefenen. Zij heeft hiermee niet onderkend dat pas wordt getoetst of artikel 8 EVRM tot verlening van een vergunning noopt, indien niet aan de vereisten voor vergunningverlening voor het bij de aanvraag opgegeven verblijfsdoel is voldaan (vgl. de uitspraak van 18 juli 2008, [ECLI:NL:RVS:2008:1605](#)). Nu de staatssecretaris zich verder niet over deze vereisten heeft uitgelaten, heeft de rechtbank evenmin onderkend dat de staatssecretaris niet deugdelijk heeft gemotiveerd waarom de door de vreemdeling gevraagde mvv is afgewezen. Alleen al hierom slaagt de grief.

[ECLI:NL:RVS:2019:4045](#)

JnB2019, 1168

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 22-11-2019 (publ. 04-12-2019), AWB 19/4853 en AWB 19/4854

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

VwEU 20

REGULIER. Afgeleid verblijfsrecht. De rechtbank is van oordeel dat WBV 2018/4 een aanscherping betreft ten opzichte van WBV 2017/9. Verweerder was gehouden te toetsen aan het ruimere beleid dat gold ten tijde van de aanvraag.

7.1 Onder WBV 2017/9 nam verweerder in ieder geval aan dat sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als aan de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd, als de vreemdeling daadwerkelijk zorg- en/of opvoedingstaken verricht (ongeacht de omvang en de frequentie). Onder het nieuwe beleid WBV 2018/4 is dit anders, immers daarin staat dat wanneer de zorg- en/of opvoedingstaken een marginaal karakter hebben, zij niet worden aangemerkt als daadwerkelijke zorgtaken ten behoeve van het minderjarige kind. Dit betreft ten opzichte van het oude beleid, waarin de omvang en frequentie er niet toe deden, een duidelijke aanscherping. [...]

7.2 Verweerders standpunt dat in geval van een declaratoir recht direct aan het arrest Chavez-Vilchez [HvJEU, 10 mei 2017, C-133/15, [ECLI:EU:C:2017:354](#)] in plaats van het beleid getoetst dient te worden, volgt de rechtbank evenmin. De rechtbank overweegt dat lidstaten kunnen afwijken van (declaratoir) Unierecht, mits dit ten gunste van de vreemdeling is. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder dat met WBV 2017/9 gedaan. [...]

8. Het voorgaande betekent dat verweerder was gehouden te toetsen aan het beleid zoals dat gold ten tijde van de aanvraag. Verweerder heeft dat niet gedaan. Verweerders stelling dat het niet uitmaakt of hij aan het oude of het nieuwe beleid toetst, omdat in ieder geval geldt dat niet is gebleken dat er tussen [naam] en eiser sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat [naam] gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten, kan verweerder niet baten, omdat hij zelf in zijn ruime beleid [...] deze toetsing als het ware heeft weg-gedefinieerd. Het bestreden besluit is genomen in strijd met het zorgvuldigheids- en het motiveringsbeginsel als bedoeld in de artikel 3:2 en 7:12 van de Algemene wet bestuursrecht.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:12897](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2019, 1169

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 18-11-2019 (publ. 02-12-2019), NL19.23199 en NL19.23220

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2011/36/EU preambule punt 17

Richtlijn 2004/81/EG 6

VREEMDELINGENBEWARING. Het hebben van bedenktijd voor (vermeende) slachtoffers van mensenhandel levert geen Unierechtelijk verblijfsrecht op en evenmin een declaratoir verblijfsrecht. Het is daarom niet aan de bewaringsrechter om te oordelen over het besluit om de vreemdeling al dan geen bedenktijd te verlenen.

4. [...] Het is vaste rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRVs) dat de bewaringsrechter kan toetsen of een vreemdeling een declaratoir verblijfsrecht op grond van het Unierecht heeft. De bewaringsrechter kan dit toetsen als de betrokken vreemdeling daarvoor geen aanvraag heeft ingediend of als verweerder naar aanleiding van een aanvraag nog geen besluit heeft genomen. Gelet daarop moet de rechtbank in deze zaak de vraag beantwoorden of het Unierecht een declaratoir verblijfsrecht kent tijdens de bedenktijd voor (vermeende) slachtoffers van mensenhandel. Dit rechtbank is van oordeel dat dit niet het geval is en licht dit als volgt toe. In punt 17 van de preambule van Richtlijn 2011/36/EU staat dat die richtlijn geen betrekking heeft op voor voorwaarden voor het verblijf van slachtoffers van mensenhandel op het grondgebied van de lidstaten. Voor dat laatste wordt verwezen naar Richtlijn 2004/81/EG. Uit artikel 6 van Richtlijn 2004/81/EG volgt dat het hebben van bedenktijd geen recht op verblijf geeft op grond van die richtlijn. De rechtbank is dan ook van oordeel dat het hebben van bedenktijd geen Unierechtelijk verblijfsrecht oplevert en evenmin een declaratoir verblijfsrecht. Gelet op het voorgaande is het niet aan de bewaringsrechter om te oordelen over het besluit om eiseres al dan geen bedenktijd te verlenen. Tot slot wijst de rechtbank eiseres nog op de mogelijkheid om op grond van artikel 72, derde lid, van de Vw bezwaar te maken tegen het besluit om eiseres geen bedenktijd te verlenen. De beroepsgrond slaagt niet.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:12707](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2019/12707)

JnB2019, 1170

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 20-11-2019 (publ. 02-12-2019), NL19.27373

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Inbewaringstelling van gesteld minderjarige. Leeftijdsschouw heeft niet volgens beleid plaatsgevonden, nu de leeftijd van eiser enkel is beoordeeld door twee ambtenaren belast met het toezicht op vreemdelingen, en niet tevens door een medewerker van de IND.

2.3. De rechtbank stelt vast dat eiser in het kader van de inbewaringstelling is onderworpen aan een leeftijdsschouw. Niet in geschil is dat deze leeftijdsschouw niet heeft plaatsgevonden conform het bepaalde in paragraaf C1/2.2, nu de leeftijd van eiser enkel is beoordeeld door twee ambtenaren belast met het toezicht op vreemdelingen, en niet tevens door een medewerker van de IND. Zoals eerder overwogen in haar uitspraak van 30 oktober 2019 [[ECLI:NL:RBDHA:2019:12513](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2019/12513)], acht de rechtbank dit beleid ook van toepassing in het kader van een inbewaringstelling. Dat verweerder ter zitting heeft gesteld dat de AVIM haar eigen beleid heeft op dit punt, doet daaraan niet af. Bovendien kan niet worden getoetst aan dit beleid, nu verweerder ter zitting heeft aangegeven niet op de hoogte te zijn van de precieze inhoud van dit beleid.

2.4. Gelet op het voorgaande had verweerder niet mogen uitgaan van de meerderjarigheid van eiser en was hij gehouden te onderzoeken en te motiveren dat zwaarwegende belangen de inbewaringstelling rechtvaardigden.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:12811](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2019/12811)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2019, 1171

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 08-11-2019 (publ. 04-12-2019), NL19.19429

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000

PROCESRECHT. Vrije bewijsleer. Verweerder kan niet op voorhand, uitsluitend uit efficiëntie overwegingen, alle digitale bestanden die in een ander formaat dan pdf of mp3 zijn aangeleverd uitsluiten.

3.2. De rechtbank is van oordeel dat verweerder eisers aanvraag ten onrechte buiten behandeling heeft gesteld met als reden dat eiser de digitale bestanden niet in pdf- of mp3-formaat heeft aangeleverd. In het bestuursrecht, waaronder begrepen het vreemdelingenrecht, geldt de vrije bewijsleer. Er ontbreekt een wettelijke basis om de mogelijkheden tot het aanleveren van bewijs (op deze manier) te beperken. Dit is ook, zoals eiser betoogd, in strijd met de samenwerkingsverplichting. Op grond van deze verplichting heeft verweerder een actieve onderzoeksplicht bij de beoordeling van de aanvraag. Verweerder kan hierdoor niet op voorhand, uitsluitend uit efficiëntie overwegingen, alle digitale bestanden die in een ander formaat dan pdf of mp3 zijn aangeleverd uitsluiten. Daarbij is van belang dat, zoals ook namens eiser is aangevoerd, aan stilstaande beelden of geluid niet dezelfde bewijswaarde toekomt als aan bewegende beelden.

4. Het beroep is gegrond en de rechtbank vernietigt het bestreden besluit.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:12883](#)

[Naar inhoudsopgave](#)